

Arrest

nr. 144 334 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. AMDOUNI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Pashtoe te behoren. U werd op 1 augustus 1993 geboren in Kuz Nurgal (provincie Kunar, district Nurgal), waar u tot uw vertrek naar België bleef wonen met uw ouders, uw zussen en uw echtgenote. Op het moment van uw vertrek naar België zat u in uw tweede jaar economie aan de Khurasan University in Jalalabad. Aanvankelijk betaalde uw vader uw studies, maar sinds september 2012 ging u werken om zelf uw opleiding te betalen. U begon les te geven aan analfabete politieagenten in het districtshuis van Nurgal.

Op een dag werd u aangesproken door de Mullah van de moskee, die zei dat hij een brief van de Taliban voor u had gekregen. Het bleek een dreigbrief te zijn waarin u met de dood bedreigd werd indien u niet zou stoppen met lesgeven, gezien dat als samenwerking met de buitenlandse

aanwezigheid in Afghanistan werd gezien. U besliste niet te reageren op de brief, gezien u niets verkeerd deed. U gaf enkel les aan politieagenten.

Ongeveer 25 dagen later, op 3 hamal 1393 (23 maart 2014), vielen de Taliban uw ouderlijk huis binnen. Ze ontvoerden uw vader en vermoordden uw zus die tussenbeide wilde komen. U was op dat moment in Jalalabad, u studeerde samen met uw medestudenten voor een aankomend examen. De volgende ochtend werd u door uw moeder opgebeld, die u vertelde wat er was gebeurd. Ze zei dat ze naar u op zoek waren en dat u niet naar huis mocht komen. U luisterde echter niet naar haar en keerde toch terug.

Na de begrafenis van uw zus ging u naar het naburige Patan, waar u twee dagen bij uw neef logeerde. Terwijl u daar was zocht uw schoonvader \$16000 dollar bij elkaar om uw reis te betalen, en op 6 hawal 1393 (26 maart 2014) vertrok u naar Jalalabad. U logeerde er nog een nacht bij een studievriend, om de volgende dag naar Pakistan te vertrekken. Vanuit Pakistan reisde u per vliegtuig via Turkije naar een onbekende bestemming. Van daar werd u met een auto in 3 à 4 uur naar Brussel gebracht, waar u vervolgens asiel aanvraagde.

Na uw vertrek verhuisde uw familie naar uw schoonfamilie in Bar Nurgal. Tot op vandaag hebt u geen nieuws over het lot van uw vader. U noch uw familie werden nog benaderd door de Taliban.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd en vermoord door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara; een kaart van de Ghazanfar Bank; uw studentenkaart; een kaart van OT Training Solutions; de dreigbrief van de Taliban; en de enveloppe waarin deze laatste twee documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad.

U hebt doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt effectief anderhalf jaar als literacy trainer werkzaam te zijn geweest voor de Amerikaanse organisatie OT Training Solutions. Dat zou nochtans de aanleiding zijn geweest tot uw problemen met de Taliban

U weet nagenoeg niets over de organisatie waarvoor u stelt anderhalf jaar te hebben gewerkt.

U zegt gewerkt te hebben voor OTTS en weet dat dit de afkorting is van OT Training Solutions. U weet ook dat het een buitenlandse organisatie is, maar niet van welk land dan wel. Verder zegt u niets te weten (CGVS 21 augustus 2014, p.3). U weet niet welke andere activiteiten OTTS doet; u weet niet of ze nog andere groepen behalve politie agenten trainen; u weet niet waar er nog meer les wordt gegeven behalve in het districtshuis van Nurgal (CGVS 21 augustus 2014, p.6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat OTTS een Amerikaanse organisatie is, opgericht in 2008. Ze geven training, opleiding en operationele steun aan overheidsorganisaties. Aanvankelijk werd gestart met een literacy programme voor het Afghan National Army (ANA). Dit succesverhaal werd gekopieerd naar de Afghan National Security Forces (ANFS) en bij uitbreiding ook de Afghan National Police (ANP). Er mag verwacht worden dat u een minimum aan kennis hebt over de organisatie waarvoor u werkt. Vooral omdat u stelt bedreigd te zijn geweest door de Taliban omwille van uw werk, kan verwacht worden dat u weet dat u voor een Amerikaanse organisatie werkt. Het is namelijk precies de link met de Amerikaanse aanwezigheid in Afghanistan die maakt dat OTTS zich als organisatie in het vizier van de Taliban bevindt.

Verder blijkt ook uw contact met de organisatie uiterst beperkt. Wat de aanwervingsprocedure betreft stelt u dat uw dorpsgenoot Shanjan u informeerde over de vacature. Hoe Shanjan over deze vacature hoorde weet u echter niet. Misschien via zijn job in Jalalabad. Misschien via een website. Misschien via zijn collega's of vrienden (CGVS 21 augustus 2014, p.4). U schreef u in en nam deel aan een algemeen schriftelijk examen in de Security hall in Jalalabad. U slaagde, en dat was dat. U tekende uw contract bij de Afgaanse verantwoordelijke van de organisatie, Sharif. Er was geen opleiding voorzien, er werd niet gepeild naar uw onderwijscapaciteiten. U begon meteen met lesgeven nadat uw directe meerdere Sharifullah u voorstelde aan uw studenten. Sindsdien hebt u met niemand binnen de organisatie nog contact, behalve met Sharifullah, waarvan u trouwens de familienaam niet kent (CGVS 21 augustus 2014, p.3). U zegt ook de naam van de meerdere van Sharifullah te kennen, maar uw collegatrainers uit andere districten en provincies kent u niet (CGVS 21 augustus 2014, p.4). Het is weinig aannemelijk dat een Amerikaanse organisatie die in opdracht van de Afgaanse overheid trainingen geeft aan het leger en de politie, zo laks zou zijn in zijn aanwervings- en personeelsbeleid. Er mag verwacht worden dat men de kandidaten voor een dergelijke job grondig screent, een degelijke opleiding geeft en hen op regelmatige basis opvolgt en controleert. Dit voornamelijk in het licht van de

moeilijke context in Afghanistan, waar organisaties als de Taliban erg weigerachtig staan tegen zowel de Westerse aanwezigheid in het land als tegen de nationale ordediensten, en OT Training Solutions zowel qua organisatie als qua activiteiten een niet te onderschatten risico loopt.

Wanneer u meer gedetailleerd wordt gevraagd naar de inhoud van uw lessen en het gebruikte lesmateriaal, kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U kunt op geen enkel moment specifiek en gedetailleerd zeggen welke objectieven uw leerlingen dienden te bereiken, of hoe u hen de leerstof precies aanleerde. U zegt dat ze basis geletterdheid dienden te bereiken, dat ze borden en nummerplaten moesten kunnen lezen. Gevraagd om specifieker te zijn, kunt u niet antwoorden (CGVS 21 augustus 2014, p.3; p.4; p.5). U verklaart dat het eerste lesboek over lezen en rekenen ging, dat er foto's van appels in het boek stonden. U verklaart dat u uw studenten een jaar lang in dit lesboek les gaf, en dat u het tweede jaar startte met enkele pagina's uit een tweede lesboek, dat niet langer over lezen en rekenen ging, maar over gedrag, rechten en plichten. U zegt niet te weten of er al dan niet een derde boek was, en welke leerstof er überhaupt daarna zou komen (CGVS 21 augustus 2014, p.4). Evenmin kunt u enige info geven over de structuur van het boek of de hoofdstukken waaruit het bestond, noch weet u wie het heeft geschreven (CGVS 21 augustus 2014, p.5-6). Behalve het feit dat het weinig aannemelijk is dat een leraar het voorziene leerpad van zijn studenten en het gebruikte lesmateriaal niet zou kennen, strookt deze informatie ook niet met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw administratieve dossier. Hieruit blijkt dat OT Training Solutions binnen het ANSF Native Literacy Program, waartoe ook het trainen van politie agenten behoort, lesgeeft op drie niveaus. Het directe doel van dit programma is de agenten op te leiden tot een derdegraadsgeletterdheid, dus leren lezen. Van een leraar, zeken indien die voor een gevoelige organisatie en doelgroep werkt, zoals u, mag verwacht worden dat die spontaan en gedetailleerd het onderwijstraject, of op zijn minst het leerboek, kan beschrijven. Dat dit bij u duidelijk niet het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U kun aldus niet aannemelijk maken effectief anderhalf jaar als leraar voor OT Training Solutions te hebben gewerkt. U weet nagenoeg niets over deze organisatie, zelfs niet dat ze Amerikaans was. U had hier op voorhand naar eigen zeggen ook niet bij stilgestaan, en voorzag geen problemen ingevolge uw werk (CGVS 21 augustus 2014, p.6). Dit is in het geheel niet aannemelijk voor iemand die zegt anderhalf jaar voor een Amerikaanse organisatie te hebben gewerkt in Afghanistan. Ook uw verklaringen met betrekking tot uw contacten en communicatie met de organisatie, en het leerplan en gebruikte lesmateriaal niet kunnen overtuigen. Er kan op basis van uw verklaringen aldus niet worden aangenomen dat u voor OT Training Solutions werkte, en ingevolge daarvan problemen ondervond met de Taliban.

Bovendien dient ook de aandacht worden gevestigd op twee belangrijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw loon door OT Training Solutions werd betaald via de Azizi Bank (CGVS 5 juni 2014, p.7), wat weinig logisch is gezien u een bankpas van Ghazanfar Bank neerlegt. Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw loon cash werd uitbetaald door Sharifullah. Erop gewezen dat u eerder zei dat u via Azizi Bank werd betaald, zegt u dat u dat nooit hebt gezegd (CGVS 21 augustus 2014, p.5). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop u werd betaald, ondermijnt verder de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot uw werk.

Daarnaast verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u uw werkbadge eigenlijk nooit nodig had, dat u het nooit aan iemand moest tonen maar het enkel zou gebruiken als u van werk zou veranderen, om te bewijzen dat u voor OT Training Solutions had gewerkt (CGVS 5 juni 2014, p.7). Tijdens uw tweede gehoor vertelt u iets anders. U zegt soldaten en veiligheidsagenten u vroegen de kaart te laten zien, alvorens u uw werkplaats mocht betreden (CGVS 21 augustus 2014, p.5). Erop gewezen dat dit niet was wat u vorige keer vertelde, zegt u louter dat u de vraag misschien niet had begrepen, en dat u uw kaart slechts af en toe toonde. Dat u ook over de veiligheidsmaatregelen op uw werk dergelijke incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid.

Uit het voorgaande volgt ook dat aan uw vervolgingsrelaas omwille van uw activiteiten als lesgever niet langer geloof kan worden gehecht. De geloofwaardigheid van deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten kan niet worden hersteld door uw verklaringen en door de neergelegde bewijsstukken die er rechtstreeks betrekking op hebben. Deze verklaringen zijn trouwens op zich ook weinig geloofwaardig.

Vooreerst komt het in de Afghaanse context niet aannemelijk over dat u de dreigbrief niet serieus zou hebben genomen (CGVS 5 juni 2014, p.9). Gevraagd naar waarom u de dreigbrief niet serieus nam haalt u enkel aan dat u vond dat u niets verkeerd deed. Dit is echter geen reden om het dreigement niet serieus te nemen, de Taliban was namelijk duidelijk een andere mening toegedaan. Bovendien kende u geen andere mensen die reeds een dreigbrief hadden ontvangen (CGVS 5 juni 2014, p.9; p.11), u kon dus moeilijk inschatten hoe serieus zo'n dreigement van de Taliban was.

Ook uw totale gebrek aan informatie over en desinteresse in het verdere verloop van de ontvoering van uw vader en de afwikkeling van uw problemen met de Taliban komt over als onverenigbaar met de reacties van iemand die werkelijk deze gebeurtenissen heeft meegemaakt en zich in de door u geschetste situatie bevindt.

U verklaart dat u ongeveer 25 dagen lang geen problemen ondervond en niets meer van de Taliban hoorde, tot ze op 3 hawal 1393 uw ouderlijk huis binnen vielen (CGVS 5 juni 2014, p.9; p.10). U geeft zelf echter aan dat u hier weinig over kunt vertellen, aangezien u achteraf niet de kans kreeg om hierover te praten met uw moeder. Dat u tot op vandaag nog steeds niet naar meer concrete informatie zou hebben gevraagd over de dag dat uw vader werd ontvoerd en uw zus vermoord, doet de wenkbrauwen fronsen. U had immers wel nog contact met uw schoonvader, die in hetzelfde huis als uw moeder, zussen en vrouw woont (CGVS 5 juni 2014, p.4; p.5).

Ook over wat er daarna nog gebeurde, hebt u naar eigen zeggen geen informatie. U weet niet of de Taliban uw familie nog heeft gecontacteerd: "Ze (de Taliban) hebben mij niet gecontacteerd, en ik weet niet of ze mijn familie contacteerden." (CGVS 5 juni 2014, p.10). Uw schoonvader zou u wel gezegd dat hebben dat de Taliban nog steeds naar u op zoek is, maar u weet niet waarom hij dat denkt, dat hebt u hem niet gevraagd (CGVS 5 juni 2014, p.10). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou informeren bij uw familie of ze nog bedreigd werden door de Taliban. Evenmin is het aannemelijk dat uw schoonvader u zou zeggen dat u nog steeds gezocht werd maar dat u zou nalaten daar ook maar iets van extra informatie over te vragen.

Er werd blijkbaar ook niet gezocht naar uw vader, of daar bent u alleszins niet van op de hoogte. Daarover zegt u: "Ik probeerde mijn vader niet te vinden, ik verliet het land. En ik weet niet of mijn familie geprobeerd heeft om hem te vinden" (CGVS 5 juni 2014, p.10). Het is weinig aannemelijk dat u totaal niet zou informeren naar de eventuele zoektocht die op poten werd gezet, nadat uw vader omwille van uw problemen door de Taliban werd ontvoerd en er sindsdien niets meer van hem vernomen is. U neemt opnieuw een volkomen passieve houding aan ten aanzien van toch wel zeer belangrijke en ingrijpende gebeurtenissen. Dit is weinig geloofwaardig.

U kunt verder ook zelfs geen begin van verklaring geven over de reden waarom de Taliban zich zo zwaar zou vergrijpen aan uw familie. U kunt geen enkel ander voorbeeld geven van iemand die iets gelijkaardigs meemaakte. Aanvankelijk geeft een voorbeeld dat u op de BBC hebt gehoord. Gevraagd naar voorbeelden uit uw directe omgeving zegt u dat u niemand kent die problemen kende met de Taliban. U geeft aan dat u persoonlijk werd gevisieerd omdat u voor de politie werkte. Gevraagd naar of uw studenten dan geen problemen ondervonden, gezien zij allen politieagent waren, geeft u aan dat er wel twee waren die problemen hadden. Blijkbaar kende u dus toch wel mensen die problemen hadden met de Taliban. Bij een inval in de huizen van deze politieagenten raakte echter niemand gewond, er was enkel blik schade. Waarom ze bij u zo driest te werk gingen, uw zus vermoordden en uw vader ontvoerden, weet u niet. U stelt dat het misschien was omdat uw familie niet zo sterk was (CGVS 5 juni 2014, p.5).

Verder weet u ook niet waarom uw vader werd ontvoerd. U zegt te denken dat ze hem ontvoerden om u te overtuigen naar hen toe te gaan om hen te vragen om uw vader te bevrijden (CGVS p.5). Dit baseert u echter louter op veronderstellingen (CGVS 5 juni 2014, p.5), en in die zin is het ook vreemd dat de Taliban u of uw familie na de ontvoering van uw vader op geen enkel moment meet gecontacteerd zouden hebben.

De ontvoering van uw vader lijkt nogal zinloos. U zegt te denken dat ze hem ontvoerden om u te overtuigen naar hen toe te gaan om hen te vragen om uw vader te bevrijden (CGVS 5 juni 2014, p.5). Dit baseert u echter louter op veronderstellingen (CGVS 5 juni 2014, p.5), en in die zin is het ook vreemd dat de Taliban u of uw familie na de ontvoering van uw vader zoals eerder gezegd op geen enkel moment gecontacteerd zouden hebben (CGVS 5 juni 2014, p.10). Dit lijkt een nogal onlogische en contraproductieve actie van de Taliban, die zeker in het licht van uw andere ongeloofwaardige verklaringen weinig aannemelijk overkomt.

Uw totale gebrek aan informatie over nagenoeg alle elementen in uw verhaal ondermijnen in belangrijke mate uw geloofwaardigheid. U weet niets over de persoon of personen die u een dreigbrief stuurden, u weet enkel dat hij van de Taliban komt (CGVS 5 juni 2014, p.9). U weet weinig over de inval in jullie huis waarbij uw vader werd ontvoerd en uw zus om het leven kwam, omdat u kans niet zou hebben gehad om daar met uw moeder over te praten (CGVS 5 juni 2014, p.4). U weet verder ook niet waarom de Taliban zich zo brutaal aan uw familie zou vergrijpen (CGVS p.5), noch waarom ze daarna totaal niets meer van zich zouden laten horen (CGVS 5 juni 2014, p.10). U weet niet waarop uw schoonvader zich baseert als hij zegt dat Taliban nog steeds naar u op zoek is (CGVS 5 juni 2014, p.10). U weet niet of de Taliban nog contact op nam met uw familie (CGVS 5 juni 2014, p.10). U weet niet wat er van uw vader is geworden na zijn ontvoering (CGVS 5 juni 2014, p.5; p.10), noch weet u of uw familie naar hem op zoek is gegaan (CGVS 5 juni 2014, p.10).

Verder zijn ook uw verklaringen met betrekking tot uw beslissing uw land van herkomst te verlaten en de organisatie van uw vlucht weinig geloofwaardig.

Nadat uw moeder u vertelde wat er met uw zus en vader was gebeurd keerde u vanuit Jalalabad terug naar Kuz Nurgal. Na de begrafenis van uw zus vertrok u naar Patan terwijl uw schoonvader uw reis regelde. Drie dagen later had u het land al verlaten (CGVS 5 juni 2014, p.9). Hier dient toch opgemerkt te worden dat dit allemaal bijzonder snel ging. Op 3 hawal (23 maart) viel de Taliban uw huis binnen, op 7 hawal (27 maart) verliet u het land om naar Europa te vluchten (CGVS 5 juni 2014, p.9). Er was geen andere optie voor u dan meteen het land te ontvluchten, u probeerde op geen enkele andere manier een andere oplossing voor uw problemen te vinden. U weet niet of het voldoende zou zijn geweest als u zou zijn gestopt met lesgeven, hoewel dit wel in de dreigbrief stond. Gevraagd naar waarom u niet in Jalalabad bleef, zegt u dat er in de dreigbrief staat dat ze u overal zouden vinden, ook als u ergens anders zou gaan wonen. U citeert uit de brief: "Als je naar eender welke provincie in het land zou verhuizen, zouden we je vinden." (CGVS 5 juni 2014, p.10). Dit staat echter nergens geschreven. Hiermee geconfronteerd moet u dat ook toegeven (CGVS 5 juni 2014, p.10). Het is dus niet duidelijk waarom u niet in Jalalabad had kunnen blijven in plaats van meteen naar Europa te vluchten, of op een andere manier een oplossing trachtte te vinden voor uw problemen.

Bovendien staat de haast en spoed waarmee u halsoverkop het land verliet enigszins in contrast met uw verklaringen waarbij u stelt het advies van uw moeder om na de moord op uw zus niet terug naar huis te komen te hebben genegeerd en terug naar het dorp te zijn gegaan om de begrafenis bij te wonen (CGVS 5 juni 2014, p.9). Het is weinig geloofwaardig dat u uw land, uw familie en alles wat u altijd hebt gekend binnen de week zou achterlaten uit vrees voor de Taliban, maar dat u eerst wel nog terugkeert naar uw geboortedorp, waar de Taliban naar u op zoek is en net uw zus heeft vermoord en uw vader ontvoerd.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan dan ook niet gesteld worden dat u de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen, aannemelijk heeft gemaakt. Zij kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard deze eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw Taskara, universiteitsbadge, bankkaart en kieskaart ondersteunen louter uw identiteit en uw studies aan de universiteit van Jalalabad, die hier niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. De door u neergelegde enveloppe ondersteunt evenmin uw asielrelaas. Wat de dreigbrief van de Taliban en de werkbadge van OT Training Solutions betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u, zoals hierboven reeds aangehaald, geen coherente verklaringen aflegt met betrekking tot deze documenten. U citeert verkeerdelijk uit de dreigbrief (CGVS 5 juni 2014, p.10) en legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het gebruik van uw werkbadge (CGVS 5 juni 2014, p.7; CGVS 21 augustus 2014, p.5). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Daarnaast werd ook onderzocht of u nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet, toegekend op basis van de veiligheidssituatie in uw regio.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

U bent een jongeman van 21 jaar, u bent gezond en hoger opgeleid. Hoewel u uw studies economie aan de aan de Khurasan University in Jalalabad nog niet voltooide op het moment van uw vertrek naar België, kan wel gesteld worden dat u hoger onderwijs genoot. U spreekt naast Pashtou en Farsi ook Engels en wat Urdu, u kunt lezen en schrijven (CGVS p.4). Gezien de door u aangehaalde problemen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek niet geloofwaardig werden bevonden, is er bovendien geen reden waarom u bij terugkeer naar Afghanistan uw studies niet zou kunnen verderzetten in Jalalabad, om na twee jaar (CGVS p.3) uw diploma economie te behalen. Hoewel uw familie in Nurgal woont (CGVS p.3), is deze niet onbemiddeld. U stelde trouwens zelf dat uw vader in het begin uw universitaire studies betaalde, voordat u zelf werk vond als leraar (CGVS p.3). Uw familie heeft een eigen huis in Kuz Nurgal, uw schoonfamilie heeft een huis in Bar Nurgal. Beide families hebben 3 tot 5 jerib grond waarop door pachters tarwe en maïs wordt verbouwd (CGVS p.3). U stelt dat u in Jalalabad enkel uw klasgenoten kent, niet persoonlijk maar enkel van naam (CGVS p.3). Nochtans zou u op het moment van de inval in uw ouderlijk huis bij een van uw klasgenoten hebben gelogeerd om te studeren, en ook voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef u een nacht bij een van uw medestudenten (CGVS p.9). U lijkt hen dus toch beter te kennen dan louter bij naam. Hoewel u niet over een sterk **familiaal** netwerk beschikt in Jalalabad, hebt u er toch de nodige contacten en ondersteuning. Bovendien kent u de stad goed, gezien u meer dan twee jaar lang dagelijks van Kuz Nurgal naar Jalalabad pendelde om er les te volgen (CGVS p.3). Daarnaast beschikt u als hoger opgeleide en bijna universitair geschoolde jongeman ook over de vaardigheden om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de Taliban u ook daar zouden vinden, gezien ze in de hele regio actief zijn (CGVS p.10; p.12). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel van de goede trouw, van het recht op verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker legt ter terechtzitting vier stukken neer: twee boeken met lesmateriaal, een onvertaalde brief van zijn moeder en een doos met omslag.

Met een aanvullende nota van 13 maart 2015 legt verwerende partij twee rapporten met objectieve informatie neer aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in Jalalabad in het bijzonder.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben vanwege de taliban omwille van zijn werkzaamheden als leraar voor een Amerikaanse organisatie. De bestreden beslissing motiveerde uitgebreid om welke reden er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers lesopdracht bij deze organisatie. De commissaris-generaal wijst er in zijn bestreden beslissing op dat verzoeker i) nagenoeg niets weet over de betreffende organisatie hoewel hij er anderhalf jaar voor zou gewerkt hebben, ii) zijn beschrijving over de aanwervingsprocedure bij de organisatie ongeloofwaardig is, iii) de inhoud van de lessen en het gebruikte lesmateriaal niet correct kon duiden en de te bereiken eindtermen foutief situeert als “basisgeletterdheid, met name het herkennen van borden en nummerplaten”, daar waar het luidens objectieve informatie “derdegraads geletterdheid” betreft (leren lezen), iv) tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de wijze waarop hij werd uitbetaald alsook met betrekking tot de controles die hij diende te ondergaan bij het betreden van de werkplaats. Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de vele feitelijke overwegingen waarop de commissaris-generaal bovenvermelde motieven baseert, allen duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van deze motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid besluiten dat aan verzoekers bewering anderhalf jaar als leraar voor de organisatie OTTS te hebben gewerkt, geen enkel geloof gehecht kan worden. Verzoekers lesopdracht bij de Amerikaanse organisatie vormt de kern van het asielrelaas. Dienvolgens kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers bewering door de taliban te zijn vervolgd geweest.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift de ongeloofwaardigheid van zijn tewerkstelling. Hij wijst erop dat hij wel kon aangeven wat de afkorting OTTS betekende, dat hij wist dat het een buitenlandse organisatie was en ook dat hij de namen kon opnoemen van de Afghanen waarmee hij in contact kwam. Ook stelt hij wel concreet geweest te zijn met betrekking tot het lesprogramma. Verzoekers verweer overtuigt geenszins. Verzoeker kon immers op geen enkel ogenblik aangeven welke objectieven de leerlingen dienden te bereiken. Verzoeker kon evenmin specificeren op welke wijze hij hen de leerstof precies aanleerde. Met uitzondering van het feit dat het eerste lesboek over lezen en rekenen ging en dat er foto's van appels in het boek stonden kon verzoeker geen enkele info geven over de structuur van het boek of de hoofdstukken waaruit het bestond, noch kon hij aangeven wie het heeft geschreven. Van een leraar mag daarentegen verwacht worden dat hij het voorziene onderwijstraject van zijn studenten kent, minstens in detail de inhoud de door hem gebruikte leerboeken. Dat dit bij verzoeker duidelijk niet het geval is ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat verzoeker ten slotte niet eens wist dat OTTS een Amerikaanse organisatie is, verhindert verder geloof te hechten aan zijn bewering voor deze organisatie te hebben gewerkt. Aangezien verzoeker stelde bedreigd te zijn geweest door de taliban omwille van zijn werk, kan minstens verwacht worden dat hij weet dat hij voor een Amerikaanse organisatie werkt. De bestreden beslissing stelde immers terecht dat het precies de link met de Amerikaanse aanwezigheid in Afghanistan is die maakt dat OTTS zich als organisatie in het vizier van de taliban bevindt.

In zoverre verzoeker tenslotte verwijst naar de stukken die hij ter staving van zijn asielrelaas heeft neergelegd, merkt de Raad op dat stukken slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk

in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non in casu*. Daarenboven blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat stukken in Afghanistan, ook officieel ogende stukken, makkelijk in vervalste vorm kunnen worden aangekocht, waardoor dergelijke stukken sowieso slechts een betrekkelijke bewijswaarde hebben (landeninformatie stuk 4). Voor wat de stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegde dient te worden opgemerkt worden dat de schoolboeken geen objectief bewijs vormen voor de tewerkstelling van verzoeker, gezien deze door om het even wie en om het even waar zouden kunnen gebruikt zijn geweest. Verzoeker noch de organisatie waarvoor hij beweerdelijk werkte worden immers in de handboeken vermeld. De brief van verzoekers moeder is niet vergezeld door een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat deze op grond van artikel 8 PR RvV niet in aanmerking wordt genomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97).

De commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker een veilig vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad en motiveerde dit als volgt: *“Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.”* Aangaande de veilige bereikbaarheid van Jalalabad vanuit Kabul merkt de

commissaris-generaal op: *“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.”* De conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake het vestigingsalternatief vinden steun in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Een actualisatie van de veiligheidssituatie van Jalalabad toegevoegd aan de aanvullende nota van 13 maart 2015 van verwerende partij bevestigt deze analyse. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift weliswaar bovenvermelde conclusie, doch onderneemt anderzijds geen enkele poging om deze te ontkrachten met andersluidende objectieve informatie, wat niet dienstig is.

De commissaris-generaal achtte het hervestigingsalternatief te Jalalabad ook redelijk, en motiveerde dit als volgt: *“U bent een jongeman van 21 jaar, u bent gezond en hoger opgeleid. Hoewel u uw studies economie aan de aan de Khurasan University in Jalalabad nog niet voltooide op het moment van uw vertrek naar België, kan wel gesteld worden dat u hoger onderwijs genoot. U spreekt naast Pashtou en Farsi ook Engels en wat Urdu, u kunt lezen en schrijven (CGVS p.4). Gezien de door u aangehaalde problemen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek niet geloofwaardig werden bevonden, is er bovendien geen reden waarom u bij terugkeer naar Afghanistan uw studies niet zou kunnen verderzetten in Jalalabad, om na twee jaar (CGVS p.3) uw diploma economie te behalen. Hoewel uw familie in Nurgal woont (CGVS p.3), is deze niet onbemiddeld. U stelde trouwens zelf dat uw vader in het begin uw universitaire studies betaalde, voordat u zelf werk vond als leraar (CGVS p.3). Uw familie heeft een eigen huis in Kuz Nurgal, uw schoonfamilie heeft een huis in Bar Nurgal. Beide families hebben 3 tot 5 jerib grond waarop door pachters tarwe en maïs wordt verbouwd (CGVS p.3). U stelt dat u in Jalalabad enkel uw klasgenoten kent, niet persoonlijk maar enkel van naam (CGVS p.3). Nochtans zou u op het moment van de inval in uw ouderlijk huis bij een van uw klasgenoten hebben gelogeerd om te studeren, en ook voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef u een nacht bij een van uw medestudenten (CGVS p.9). U lijkt hen dus toch beter te kennen dan louter bij naam. Hoewel u niet over een sterk **familiaal** netwerk beschikt in Jalalabad, hebt u er toch de nodige contacten en ondersteuning. Bovendien kent u de stad goed, gezien u meer dan twee jaar lang dagelijks van Kuz Nurgal naar Jalalabad pendelde om er les te volgen (CGVS p.3). Daarnaast beschikt u als hoger opgeleide en bijna universitair geschoolde jongeman ook over de vaardigheden om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de Taliban u ook daar zouden vinden, gezien ze in de hele regio actief zijn (CGVS p.10; p.12). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”* Verzoeker betwist dit weliswaar in zijn verzoekschrift doch slaagt er niet in afbreuk te doen aan het motief van de bestreden beslissing waarbij uitvoerig wordt gewezen op verzoekers scholingsgraad, bemiddelde positie en kennis van de stad Jalalabad. Dit geldt des te meer nu evenmin het UNHCR zich tegen hervestiging van alleenstaande mannen verzet. In zoverre verzoeker wijst op de bedreigingen door de taliban om een hervestiging in Jalalabad onmogelijk te achten, kan worden verwezen naar wat sub 2.3.2 werd uiteengezet, en meer bepaald dat aan de beweerdte vrees voor vervolging vanwege de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief kan beschikken in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER